

MILY JÓ ANNAK, KIT MÁR ÉLETÉBEN

Mily jó annak, kit már életében
megsejtenek és rácsodálkoznak
még jelenlévő lényegére.

Akkor kínlódhat bár, de mégse
pusztul és el nem kallódhat
magában, lesz jövő idője.

A földi ég is másként jár fölötte,
s esözze gond, havazza év,
eszméletét nem rágja rozsdá.

Ki másoké lehet, mikor még
van, adható- s oszthatóan,
az visszanézhet már a csillagokra.

Szemében munka fénylik, élön
és biztatóan lélegzik körülé
minden, nincsen ismeretlen.

Ó hogyan kongott bennem, s mennyi
kérdés! — Az első válasz óta,
azóta érzem csak, hogy megszülettem.

MICSODA SORS!

Úgy alakítom ezt a szerepet,
hogy már nem is tudom: szerep-e?
Gyerekkorom szűk, dohos kis öltöző.
Elrontott múltam arcomon a pír.

Halk hangú ügyelő, a lelki-
ismeret szólít nevemen.
Aztán kiméret léptekkel sietek,
sudárrá növeszt a jelenés.

S a nézőtér, sötét öl, vár, figyel,
pedig kijöve-telem epizód,
szívem szerint lennék bár főszerep,
hol nem kulisszák a csillagok.

„Kopf”-ot kapok, a figyelem reflektorát.
S ki néha érzem, nem bírom tovább
kudarok közt hogy nap-nap elbukom,
mégsem mulasztanám el végszavam.

Akit most játszom, nem más, régen én.
S bár jajdulok, betű szerint, mikor
a kétség orvul eltalál: — micsoda sors! —,
amíg csak élek, újból kezdeném.